

telező, akik még nem 21 évesek, vagy 60. évüket már betöltötték. Akik nem bírják megtartani, természetesen megkérhetik a Társulat előljáróit, esetleg a plébánost vagy gyónatójukat, hogy más jócselekedetre változtassa. Nem kell azt gondolnunk, hogy minden áron bőjtölni kell a jubileumi búcsú elnyeréséhez. A bőjt egyéb jócselekedetre is változtatható.

Az alamizsnát vagy valami egyházmegyei jócéltra, vagy a Hitterjesztés céljaira adjuk. Amelyik nővér nem rendelkezik magánpénzzel, ahelyett a szolgáló-nővér adja az alamizsnát. Egy vagy két frank (25-50 magyar fillér) elegendő erre.

A szolgáló-nővérek feladata tehát, hogy házukban a jubileumi búcsú elnyeréséhez megkívánt feltételek teljesítését elrendezze, úgy a templomok látogatását, amit legjobb közösen végezni, mint a bőjtöt és az alamizsnát illetőleg is.

A két bőjt napot jó lesz szétválasztani és legalább is kétheti időközben megtartani. Így kevésbé megerőltető.

3. Most már mindenki kaucsuk sarkot visel, mert nem kopog a padlón és sokkal takarékosabb is. Nem viselhetnék tehát a nővérek is?

Igen, a nővérek is viselhetnek kaucsuk sarkot, de igazi sárok legyen, nem pedig aféle kaucsuk karika.

Cazot Emil

a. m. t. m. á. igazgató.

Szünóra.

Látott-e a jó Isten?

Hittanórán az első emberpár vétkére magyaráz a hitoktató úr. Közben megkérdezi, ki szedett már gyümölcsöt? Kisül, hogy Magdus szedett, még pedig tilosban, egy idegen szállóban. „Nem féltél, hogy meglát valaki?” — vallatja a hitoktató. „Nem volt ott senki.” — „És a jó Isten nem látott?” — „Nem néztünk fel.”

Félreértés.

A katonakórházban a kommün alatt beállít a nővérekhez két fegyveres vörös katona. Az egyik németajkú nővértől azt kérdezik: „Hol van a központi anyagraktár?” mely ugyanis közvetlen házuk mellett állt. Ez ijedten szalad a szolgáló-nővérhez és lélekszakadtan jelenti: „Két vörös katona kísér minket a Központi Anyaházba!”

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince Szeretet-leányai számára.

15. ÉVFOLYAM.

1929.

4. SZÁM

TARTALOM: Szűz Mária, példaképünk. — Nővéreink gyengéit mentjük ki és takarjuk be. — Gyermeknevelés. Vallásoktatás. — Ratisbonne Alfonz. Az isteni kegyelem ereje. — A katonakórház apró följegyzései. — Etienne Ker. János. 11. A Szeretet-leányai társulatának második alapítója. — Kérdések — Feleletek. 1. Film- és színelőadás. — Szünóra.

Szűz Mária példaképünk.

(Nagyontisztelendő Lebrun (Lebrón) anyától.)

Az alig megszületett Anyaszentegyház kebelében ott volt még az élő *Boldogasszony*. De ez a nagy kincs nem maradhatott birtokában. Az Apostolok — mint a régi hagyományok elbeszélik, — isteni sugallatra a világ minden részéről összejöttek, hogy még egyszer és utoljára körülvegyék a Cönákulum szent Szűzét, aki a Kálvárián, a szeretett tanítvány személyében, mindannyiuk anyjává lett.

Régi freskók és lapos domborművek állítják elénk a földről távozni készülő szűz Anyát. Az Apostolok aggodalmas, kérdő tekintettel figyelik a végtelenül tiszletemlő vonásokat, amelyek az isteni Mester szentséges arcára emlékeztetik őket. Szeretnék leolvasni róluk, mit kíván, mit vár el tőlük szűz Mária, aki most már nem csak anyjuk, de egyben példaképük is. Mindnyájunk példaképe.

Áldott, szent vonásainak utolsó kifejezése is, mint egész életében, a végtelen irgalmú jóság volt. Hiszen abban a pillanatban, amikor már hallotta szent Fia szavát, amely az örök mennyegzőre hívta meg és dicsőséges diadalára szólította őt, egész lénye mi mást sugározhatott még felénk, mint kimondhatatlan szeretetet mindannyiunk iránt? Az Anyaszentegyház rövid időn belül az ő dicsőséges mennybemenetelének ünnepére készül. Merítsünk tehát mi is lelki hasznot a szentséges Szűz utolsó oktatásából.

A gyermekek előtt mindenkor szent a haldokló anya képe. Utolsó szava és példája törvényerővel hat rájuk. Szűz Mária, a mi anyánk és példaképünk¹ szeretetteljes, jóságos volt. Mi is tehát, minden gyengeségünk mellett is, hozzá hasonlók legyünk, és pedig legjobb akaratunkkal.

Mindenek előtt azt kell tudnunk: mi a jóság? S erre azt feleljük, hogy a jóságot inkább érezni lehet, mint meghatározni. Inkább a lélek és szív, mint a szellem kiáradása az. Hogy meghatározását mégis megkíséreljük, azt álljuk róla, hogy a lélek ama bensőséges törekvése az, hogy másokkal jót tegyen, hogy feláldozza és egészen odaadja magát azért, hogy a lelkeket Isten szeretetére vezesse.

„Amikor Isten az emberi szívet alkotta, mindenek előtt a jóságot ültette bele” — mondja Bossuet. A jóság csirája tehát lelkünkben szunnyad. De vajjon mit tettünk eddig, hogy kifejlesszük és jótékony, éltető harmatként hintsük szét környezetünkre? Ha a velünk érintkezők megszentülésén akarunk közreműködni, ne kezdjük-e azzal, hogy előbb boldoggá tesszük őket, hogy így jobbakká legyenek? Ne feledjük soha: az ember csak oly mértékben lehet jóságos, amilyen mértékben elfeledi, odaadja és feláldozza önmagát Istenért és embertársa javáért.

De hol találjuk meg ehhez a szükséges világosságot, erőt és felbuzdulást? Szeretetünk e külső megnyilvánulásának, a jóságnak, kiindulópontja, forrása és példaképe reánk nézve Üdvözítőnk szentséges Szíve, épúgy, mint

szűz Anyánkra nézve is. És ha az isteni Szíven kívül valaha még más szív is volt a hő szeretet és résztvevő jóság tűzhelye, az csakis szeplőtelen Anyánk szíve volt. Nézzük csak, mily sietve megy rokonának, Erzsébetnek segítségére, amint az Evangélium mondja. Figyeljük meg, a kánai mennyegzőn mennyi tapintattal és jósággal igyekszik a jegyespárt kimenteni zavarából.

Jézus barátainak jellemvonása mindenkor a szerelő, irgalommal teljes, elnéző jóság. Erre törekszenek mind azok, akiket az igazság Lelke vezérel, és akik égi Anyjuk példájának nyomában járnak.

Vannak lelkek, akik már természettől is szelídek és jóságosak. Ezeknek csak követniök kell szerencsés természeti hajlamukat, és megnemesíteni cselekedeteiket természetfölötti szándékkal. Mások jósága pedig csak erős akaratuk és folytonos önlegyőzésük eredménye. Úgy vannak, mint az olajbogyó, amely jótékony nedvét csak a sajtó nyomása alatt bocsátja ki. Gondoljunk csak Szalézi szent Ference, aki maga vallotta meg, hogy az őt jellemző szelíd jóság csak hosszú és fáradságos küzdelmek eredménye volt. A mi dicső atyánk, szent Vince is alázatos vallomást tett kemény küzdelmeiről. „A jó Istenhez folyamodtam és állhatatosan kértem őt, hogy változtassa meg száraz, visszataszító modoromat, s adjon nekem szelíd és jóságos lelkületet. És Isten szent kegyelmével egy kissé meg tudtam változtatni sötét hangulatomat.”

Dicső Atyánk az édes Üdvözítő jóságáról beszélve, lelkesedéssel mondá: „Ha már társalgásában is ilyen jóságos volt, mennyivel inkább kimutatta isteni jóságát az ő kinszenvedésében! *Barátom* — így szólította meg Júdást, aki ellenségei kezébe szolgáltatva ki őt. Micsoda jóbarát volt ez! És még elébe megy és e szelíd szóval fogadja őt: *Barátom!* És a többiek iránt is ugyanilyen jósággal viseltetik: *Kit kerestek? Én vagyok.* A kereszten is utolsó szava volt: *Atyám, bocsáss meg nekik!* — Elmélgünk mind ezekről — teszi hozzá dicső Atyánk, — és a jóságnak oly pazar megnyilatkozásait látjuk meg, ami fe-

lülmül minden emberi képzeletet... Jézusom! Milyen isteni példát adsz nekünk, akik arra vállalkoztunk, hogy téged kövessünk és utánozzunk."

Ezekhez az isteni leckékhez kapcsolódik lelkünk állandó érintkezése Istennel az iméságban, az elmélkedésben, a szentáldozásban. Szent szabályunk bőségesen ellát bennünket ezekkel a malaszteszközökkel, amelyek átalakítják, fölemelik lelkünket, és az isteni szeretet kohójában megolvasztják szívünknek néha nagyon is kemény kérgét.

És amikor majd egészen átjár bennünket ez az isteni tűz, amikor szinte átítatta már lelkünket a jóság és nyájosság érzete, akkor lehetünk csak igazán, *mindenkinek mindene*. Akkor majd szívélyesen közeledünk embertársainkhoz, szelíd, nyájas szavakat intézve hozzájuk. Akkor majd vissza tudjuk szorítani saját fájdalmainkat, hogy meghallgassuk szegényeink panaszát, akiket fölkerestünk, vagy akik hozzánk jöttek el. Akkor megmutatjuk majd nekik az égbe vezető utat és megértjük velük szerencsétlen földi létük igazi célját.

A magunk részére pedig szívesen elfogadunk akkor majd egy kis mellőzést, egy kevésbé tapintatos eljárást, egy-egy heves vagy keserű szót, és olyan hangnemben fogunk majd válaszolni, amelyet egészen áthat a szelidség és a szeretet.

Egy szóval, le tudjuk majd győzni önmagunkat, mert nem tévesztjük többé szem elől szűz Máriát, a mi szep-lőtelen Királynénkat. Szűz Máriát, aki kiváltképen az ő gyermekeinek tekintti szent Vince gyermekeit. Szűz Máriát, a mi égi Pártfogónkat, aki mindenkor megvédi házainkat és műveinket, amint 1900-ban, Pekingben megvédett ezer-nyi keresztényt, nővéreket, és missióspapokat azzal, hogy dicsőséges mennybemenetele ünnepén megjelent Petang missiótelep falain nagy, fehér nő alakjában, s visszapa-rancsolta az ostromlókat. Szűz Máriát végre, a mi példaképünket, az irgalmas, a kegyes, az édes szűz Máriát.

Nővéreink gyengéit mentsük ki és takarjuk be.

Szent Vince iskolájában.

(Nagyontisztelendő Inchelin (Enslén) anyától.)

Ámbár a szent Alapítónak minden egyes konferenciáját lelkünkbe kell vésnünk, mégis egész különös megfontolásra érdemes az 1646 október 22-én tartott konferencia, mely a megelőző, *A kölcsönös és szívélyes tisztelet*ről tartott konferencia folytatása és kiegészítése.

Tudjuk, hogy Szűz Mária szíve mélyén őrizte meg isteni Fiának szavait és példáját. Ha az ő követésében a Szeretet minden egyes leányát is áthatnák azok a szavak és oktatások, amiket Istentől szent Vince által kaptak, és az első nővéreink elmélkedéseiben kapott megvilágosítások, amelyeket a konferenciák oly hiven megőriztek számukra, csakhamar hivatásuk tökéletességére jutnának el, az Anyaszentegyház nagy épülésére szolgálnának és megsokasodnának ama lelkek száma, akiket a jó Isten közéljük hívott meg az ő szolgálatára.

Igazán boldogok lehetünk mi, akik oly bőviben vagyunk mind annak, ami lelkünk szükségleteit kielégítheti! Csak hűségesen táplálkozzék mindegyikünk ezzel a nekünk való eledellel, és tanuljon szorgalmasan szent Vince iskolájában. Ez tartja majd fenn társházaink egységét. Ez lesz majd a Társulat ereje és összekötő kapcsa.

Üdvözítőnk a szeretet parancsát minden kereszténynek adta. Nekünk azonban részletezi ebben a konferenciában, hogy mi módon gyakoroljuk azt, kivált nehéz és kényes esetekben. Őt magát is láttuk az elnéző szeretet gyakorlásában nem csupán tanítványainak tökéletlenségeivel, de még árulójával és hóhéraival szemben is.

Tudjuk, hogy egyikünk sincs hiba és gyarlóság nélkül. Azt is tudjuk, hogy embertársaink megítélésére Istentől sem kegyelmet, sem világosságot nem kaptunk. Nem is adhat kegyelmet, mert hiszen a jó Isten magának tartotta fenn az ítéletet, nekünk pedig megtiltotta. Világosságot sem adhat, mert hiszen a másokról táplált kedvezőtlen véleményünk a legtöbbször onnét ered, hogy valamely szenvedélyünk elvakít és sötétséget teremt bennünk.

Mert nem úgy van-e, hogy rendszerint akkor fedezük fel a legtöbb hibát nővértársunkban, amikor mi magunk rosszkedvűek vagyunk, vagy pedig az illető nekünk adott alkalmat türelemre avagy önmegtagadásra? Legyünk tehát nagyon bizalmatlanok sajátmagunk iránt olyankor, amikor pálcát akarunk törni embertársaink felett. Figyeljük csak meg, nem rejlik-e mögötte holmi titkos érdek avagy önszeretet? Könnyen fölfedezhetjük.

Ha már megítélnünk sem szabad nővértársainkat, annál kevésbbé szabad fölfednünk, Isten megbántása nélkül, bárki gyengéit és fogyatkozásait. Szent Vince azt állítja, hogy ezzel a vétekekkel nem vagyunk méltók a Szeretet-leánya névre. Azt mondja: „Ha volna valaki, aki nem akarna erre vonatkozólag erős elhatározást tenni, annak azt tanácsolnám, lépjen ki inkább a Társulattól, semhogy botrányára szolgáljon. És ha a Társulat fele e bűn rabja volna, — mert ez nem csak tökéletlenség, hanem nagy bűn, sőt halálos bűn is lehet, ha egyik nővér a másiknak olyan nagy bűnét mondja el, amit az illető még nem tudott, — ismétlem tehát: ha a Társulat fele szenvedne e hibában s nem tudná nővérei gyarlóságait eltűrni, hanem ócsárolná őket s nem volna szándéka e hiba kiirtásán fáradozni, azon vélemeden vagyok, inkább lépjen ki a fele, nehogy azok is kárt szenvedjenek, akik megmaradnak.”

„Mert tudják meg, leányaim, — teszi hozzá szent Atyánk, — hogy nem csak arról a rosszról kell Isten előtt számot adniok, amit önmaguk követtek el, hanem arról is, aminek okai voltak, sőt ama jóról is, amit rossz példájukkal megakadályoztak.”

Mi mindannyian együttesen egy testületet alkotunk, tehát nem cselekedhetünk elszigetelten. Mindannyian osztozunk nővéreink munkáinak és önfeláldozásának érdemeiben, úgyszintén mind ama jóban is, ami az egész Társulatban történik. Bizonyos mértékben felelősek vagyunk tehát nővérünk lelkeért és ama jóért is, amit Isten általa művelni akar. Ha előmozdítottuk ezt a jót, akkor éppúgy megkapjuk jutalmát, mint ha magunk tettük volna, és pedig a szeretetnek gyakorlása miatt. Ha azonban megakadályoztuk, éppoly szigorú számadás vár reánk, mint ha magunk mulasztottuk volna el.

Ne feledjük, hogy szent Szabályunk éppúgy kötelez a szeretet gyakorlására, mint akár a négyórai fölkelésre, vagy más egyébre. De a szeretetre legelső sorban. Azért sohase fedjük fel mások hibáit, hanem inkább mentsük ki, és takarjuk be, amennyire csak lehet. *Ti is tartoztok egymás lábait megmosni.* (Ján. 13, 14.) És ebben áll a felebaráti szeretet.

Jegyezzük meg, mit mond szent Atyánk: „Más becsületét elvenni, annyi, mint őt megölni.” — Viszont, szeretetteljes lelkülettel mennyi jót tehetünk azzal a Társulattal, mely kebelébe fogadott bennünket, s amelyet úgy kell szerelnünk, mint családjunkat, az Isten családját. A mi érdemünk lesz majd, hogy béke, kölcsönös épülés és elviselés uralkodik benne, s valóságos földi paradicsommá válik.

Figyeljük meg, mily tökéletes békességben szemlélik az Angyalok és az Ég Szentjei a földet. Mily részvétellel vannak a szegény bűnös iránt, mennyire megértik az emberi gyengeséget és támogatják ügyeinket a jó Isten előtt! Dehogy ingerelnék őt haragra ellenünk! Inkább imádkoznak értünk, s kegyelmét esdik le reánk.

Utánozzuk őket. Akkor könnyen leszünk majd szeretetreméltók. Akkor Isten jóságának visszfénye verődik arcunkra és különös kegyelmeket kapunk, mert a rendalapítók különös áldása száll az ő nyomdokaikban járó gyermekeikre.

Gyermek nevelés.

(Nagyontisztelendő Inchelin (Enslén) anyától.)

(Folytatás.)

Vallásoktatás.

A nevelőnek egyik legfontosabb gondját a vallásoktatás képezze. A lelkészt ne pótolni, hanem teljes igyekezetünkkel segíteni törekedjünk. Hiszen legelső hivatási feladatunk, hogy a szegényeket oktassuk s őket a jó Istenel és szent hitünk alapigazságaival megismertessük, hogy azokat higgyék és gyakorolják is.

A mi dolgunk az, hogy megértsük és beemléztessük velük azt, amit a kátéból tanulnak. Hiszen lelki anyák vagyunk és a jó Isten azért bizta reánk e gyermekeket, hogy lelkükkel a hit világosságát közöljük és kioktassuk őket mind abban, amit a szentségek méltó felvétele céljából tudniok kell.

Előző értekezésünkben arról beszéltünk, mikép tanítjuk meg őket értelemmel, s főképen szívvel imádkozni. Most pedig arról tárgyalunk, mit jelent a *Hiszekegy* egész életükön át. Hogy milyen fontos dolog, hogy majd még aggkorukban is meglegyen lelkükben összefoglalata, mintegy szimboluma mind annak, amit tudniok és hinniök kell, hogy megvédhesse őket a környező eretnokség és a sokféle kísértés ellen, melyekkel a világ és saját természetük a hitükkel ellenkező cselekedetekre ingerli őket.

Értessük meg velük, hogy a *Hiszekegy* foglalja össze szent hitünk igazságait. Hogy a keresztények az Apostolok kora óta mindenkor ezt hitték és az idők végeig ezt hiszik majd a földkerekség minden táján. Hogy a római pápa épp úgy imádkozza, mint az a kis gyermek, aki csak

most tanulja. Ebben van a kereszténység magasztos egysege, és ez bizonyítja legjobban a katolikus hit igaz voltát.

Beszéljük el nekik, mily lelki erővel adták oda életüket e hitigazságokért az első századok Vértanui. Mily hősiezen szenvednek hitükért ma is a mexikóiak és más nemzetek fiaí is. És ha nekik nem kell is jelenleg véres üldözéseket kiállaniok érlette, mégis épp oly erősen hinniök kell mindazt, amit az Anyaszentegyház Isten nevében, hogy higgyük, élénk ad.

A Hiszekegy. — Ha hisznek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek Teremtőjében, akkor könnyen megértik azt a kötelességüket, hogy neki engelmelkedniök kell.

Ha hisznek Jézus Krisztusban, ő egy Fiában, aki fogantatott Szentlélektől, született szűz Máriától, aki kineztatott, megfeszítetett, meghalt és halottaiból föltamadott, azután pedig fölment a mennyekbe s onnét jön majd el a világ végén, hogy mindnyájunkat megítéljen; akkor szívük majd szeretetre és hálára gyullad az iránt, aki szenvedett és meghalt éreltünk. Akkor a keresztén függő Üdvözítőnek pusztá látása is már rezgésbe hozza lelküket és megerősíti saját szenvedéseikben. Eszükbe jut ilyenkor, hogy a Megváltó halálát föltamadása és mennybemenetele követte, és majd el fog jönni egy napon, hogy mindent kiegyenlítsen és őket is felvigye magához.

Ha hisznek a Szentlélekben, akkor az ő kegyelmében akarnak élni és hűségesen követik sugallatait.

Ha hisznek az Anyaszentegyházban, akkor alávetik magukat parancsainak és mind azoknak, akiket tekintélyvel felruházott. Akkor a szentséges atyát Jézus Krisztus földi helytartójának és az Egyház látható fejének tartják. Ha hisznek a katolikus Anyaszentegyházban, akkor szeretni fogják bármi körülmények között. Akkor szívesen fordulnak az ég Szentjeinek pártfogásához és szeretettel enyhítik a tisztítóúsz lelkeinek szenvedéseit a szentmiseáldozat, a búcsúk és jócselekedetek felajánlásával. Ak-

kor egyik a másikáért is imádkozik és felajánlja érte Istennek szent Fia végtelen érdemeit, a szentséges Szűz és a Szentek imáit, hozzácsatolva saját kis adományát is.

Ha hisznek a bűnök bocsánatában, akkor sietve tisztítják meg lelküket és nem maradnak sokáig a bűn állapotában. Hiszen tudják, hogy lelkük ilyen állapotban semmi érdemet sem szerezhet az örökkévalóságra.

Ha hisznek a test föltámadásában és az örök életben, ez a hitük hatalmas segítőjük lesz minden kísértésben és nehézségben. Ez lesz a fegyverük ama hamis állítás ellen, hogy ezzel az élettel együtt minden megszűnik. A keresztény reménység erősíti meg őket szereteteik elvesztése fölött érzett fájdalmaikban, és nélkülözéseikben. Erre irányuljon különösebben vallásoktatásunk, hogy későbbi lelki életük ebből táplálkozhassék.

A szentségek. — Oktassuk gyermekeinket arra is, hogyan meríthetnek nagyobb lelki hasznot a szentségek felvételéből és értessük meg velük, miért rendelte őket az Úr Jézus.

Tárjuk elébük, hogyan lettek a szentkeresztységben a sátán rabszolgáiból Isten gyermekeivé. Megtisztultak az eredendő bűntől és jogot nyertek a mennyországra, amit Jézus Krisztus kereszthalálával szerzett meg számukra. E perctől fogva a jó Isten kegyelmével bennük lakik és mindaddig el nem hagyja őket, amíg a bűnnel ki nem űzi őket lelkükből. Emlékeztessük őket keresztiségi fogadalmakra. Újítassuk meg velük e fogadalmakat, amelyekkel, hacsak híven megtartják, az eget szerzik meg maguknak.

Tárjuk fel előttük az isteni irgalom mélységeit a penitenciatartás szentségének rendelésében. Még a legsúlyosabb vétkeket is megbocsátja, hacsak a lélek őszintén megvallja, megbánja azokat és erősen megfogadja, hogy többé el nem követi. Hogy az esetleges álszégyent könnyebben leküzdhessék, megjegyezzük, hogy akármelyik felhatalmazott papnál elvégezhetik gyónásaikat. Fő az a

meggyőződés, hogy a bűnbánat szentsége egyben a kegyelem és irgalmas szeretet szentsége is.

A szent Eukarisztiáról beszélve, mondjuk el nekik, mennyi gyengédséggel újítja meg ebben érettünk az édes Jézus földi életének minden tiltkát. Itt születik az oltáron és jelen van úgy, mint volt Betlehemben. Feláldozza magát újból, mint a Kálvárián. A szentáldozásban valóságos testét és véré, lelkét és istenségét vesszük magunkhoz. Azért jön hozzánk, hogy megerősítsen, tápláljon, átalakítson bennünket. Azért jön, hogy mi is neki adhassuk magunkat és mindazt kérjük tőle, amire szükségünk van, hogy jó keresztényekké lehessünk. Életünk utolsó napján is el fog jönni hozzánk, hogy, mint Útieledelelünk, átsegítsen minket az örökkévalóság küszöbén, és bevezessen Atyjának országába. Imádkozzunk sokat arra a szándékra, hogy a végóráinkban eljőjön hozzánk.

Világosítsuk föl gyermekeinket a felől is, hogy a Szentlélek a bérmálás szentségében azt az erőt közli lelkünkkel, amelyre, kivált napjainkban, feltétlenül szükségünk van, hogy Krisztus katonái lehessünk. A legméltóságosabb Oltárszentséget még csak megértik. De a bérmálás szentsége a legtöbb gyermeknél alig jelent valamit. S vajjon mi magunk eléggé értjük-e? Kérjünk világosságot a Szentlélektől. Hiszen tudjuk, mi ment végbe az Apostolokkal pünkösdi ünnepén. Nyissunk tehát lelkünkben mind tágabb teret a Szentlélek működésének és kérjük őt, munkálkodjék ajándékaival benne és gyermekeink lelkében is.

Mutassunk rá azokra a kegyelmekre is, amelyek az utolsó kenet szentségéből áradnak a szegény betegekre. Eltörli a vétek maradványait, megédesíti a szenvedést és még a test egészségét is visszaadja, ha a jó Isten azt üdvösségünkre jónak tartja. Ha egyszer majd betegek lesznek, maguk kérjék ezt a kegyelmet, és tegyenek meg mindent, hogy szülőiknek is megszerezhessék.

Törekedjünk, hogy áthassa lelküket az egyházi rend szentségének nagysága és szépsége. Örökös jellel tünteti ki a papot, jellegével minden más teremtmény fölé emeli

és részesévé teszi az Üdvözítő áldozatának. A kis fiúkat szólítsuk fel, hogy jól vigyázzanak, és ha szívük mélyén hallják az Úrnak hívó szavát a papi pályára, ne habozzanak. A kis leányoknak pedig ajánljuk, hogy imádkozzanak sok és buzgó hivatásért.

Ne mellőzzük a házasság szentsége nagy fontosságának ismertetését sem. Beszéljünk az abban vállalt nehéz kötelességekről. Értessük meg, hogy a házasság felbontathatlan, és hogy az Egyház el nem ismeri a polgári házasságot. A vegyes házasságok káros következményeiről is beszéljünk, és hogy a házasság szentségével való napjainkban oly gyakori visszaélések valóságos pestis-betegségei a társadalomnak, romlása és pusztulása a családoknak.

Ilyenféléképen ismertessük meg tehát gyermekeinkkel a szentségek kiválóságát és hogy mily szükséges, hogy jó készüléttel járuljunk kivált a szent gyónáshoz és áldozáshoz. Így Isten kegyelmével majd jó keresztényekké lesznek, és hitéletükkel másokat is a helyes útra vezethetnek.

(Folytatjuk.)

Szent egykedvűség.

Valami nagyon előnyös dolgot ajánlottak a Missiótársulatnak. Egyik rendtársa erősen rábeszélte szent Vincét, hogy belegegyezését adja hozzá. Ő azonban ezt a szép választ adta: „Ami ezt az ügyet illeti, azt gondolom, egyelőre hagyjuk a dolgot. Legalább lecsillapítjuk a természetnek ama vágyódását, hogy az előnyös dolgokat azonnal végre akarja hajtani. Egyben gyakoroljuk a szent egykedvűséget is, és a jó Istennek alkalmat és időt adunk szent akaratának kijelentésére azalatt, míg mi imáinkkal ajánljuk neki az ügyet. Biztosítom, uram, hogy — ha Istennek tetszik a dolog, — ez a késelem semmikép sem árt neki. Minél kevesebb van benne a mienkből, annál több lesz benne az övéből.”

Ratisbonne Alfonz

a Csodásérem nagy megtérte.

Az isteni kegyelem ereje.

(Folytatás.)

Péntek, 1842 január 20.

A rendkívüli esemény híre szivárogni kezdett. Egyik a másikához szaladt. Kérdezősködött. Elmondotta, amit meghallott az esemény részleteiből. Az intelligensebb elem elhatározta, hogy résen lesz. Semmit sem hisz egykönnyen. De hiába! A kétségbevonhatatlan tények elől meg kellett hátrálniok.

Rövid időn belül már mindenki hálálkodott Istennek, hogy Rómában lehetett abban a fenséges pillanatban, amikor kimeríthetetlen jóságában újraélesztette a bizalmat szeplőtelen Anyja iránt, aki könyörgő mindenhatóságát ismét ily csodálatosan kinyilatkoztatta. Mindenki látni és hallani akarta azt a kimondhatatlanul boldog fiatalembert, akiért a Kegyelme Anyja leszállott az égből.

Éppen Pater Villefortnál voltunk, mikor beront hozzánk Clapusky tábornok. „Igaz-e, uram, — kérde nagy felindulással, — hogy a szentséges Szűz képét látta? Mondja el, kérem, hogyan?...” „Képét! Dehogyan. Őt magát láttam, személyesen, valósággal, úgy, amint önt itt most látom...”

És meg kell itt még jegyeznem, hogy — minden más körülménytől, mint például: a fiatalember jellemétől, neveltetésétől, előítéleteitől, társadalmi helyzetétől eltekintve, — jóhiszemű tévedésről már csak azért sem lehetne szó, mert hiszen abban az oldalkápolnában, ahol a csodás jelenés történt, a szentséges Szűznek sem szobra, sem képe, sem bármilyen mű ábrázolása nem volt.

Majd elvezettem Alfonzot a Laferronnays családhoz, hiszen életének ez a legnagyobb eseménye szorosan összefüggött az ő nagy veszteségükkel. Úgy véltem, hogy szinte kötelessége, hogy könnyeiket megédesítse annak elmondásával, mily örök hála kötelezte őt az Ég megboldogult atyjuk iránt, aki olyan jól imádkozott érte. De még túlságos meghatott volt arra, hogy összefüggő feleletet tudjon adni kérdéseikre, amikkel elhalmozták. Úgy fogadták maguk közé, mint testvérüket, mint szeretett gyermeküket. Ő pedig kifejezhetetlen megindultsággal szorongatva feléje nyújtott kezeiket, csak ezt ismételte: „Ó, higgyenek nekem, higgyenek szavaimnak!... Megtérésemet Laferronnays gróf imájának köszönhetem.“

Mielőtt a fiatal konvertita megkezdte volna szentmagányát, amellyel a szent keresztség felvételére készült elő, néhány napot még nálam töltött. Itt írta meg leveleiben a nagy eseményt mennyasszonyának, nagybátyjának, testvéreinek. Egyes részleteket nekem is megmutatott, hogy még mélyebben pillanthassak be új lelki világába.

Beszélgéseink közben mindig újból visszatért azokra a kétségtelen bizonyítékokra, amelyek még a leghitlenebbeket is meggyőzhetik arról, hogy az ő megtérése csak is az Ég csodás beavatkozásának eredménye. Hiszen ezt a huszonnyolc éves fiatalembert semmiféle földi érdek sem vezethette. Csak ez az erős meggyőződés bírhatta rá, hogy szívvel-lélekkel szakítson családjá hitével és annak a vallásnak legyen tagjává, amelyet eddig megvetett és gyűlölt.

Jól tudta, hogy ezt a meggyőződését követve, föl kell áldoznia szívének földi örömeit és életének összes reményeit. Megfontolta már ez elhatározásának minden következményét. Tudja és megérti, hogy a keresztség a keresztség, a szenvedésnek kultusza. Elmondották és felsorolták már előtte mind ama megpróbáltatásokat és súlyos kötelezettségeket, amelyek új vallásában várnak reá. De ő csak úgy ég a vágytól, hogy mindezt magára vállalhassa.

Az első perctől kezdve kérte, hogy fölvehesse a ke-

reszség szentségét. Miután Pater Villefort jézustársasági atya nagy jószággal és még nagyobb komolysággal meghallgatta őt, komoly megfontolás céljából egymás után elébe tárta azokat a nagy áldozatokat és szigorú kötelezettségeket, amiket vállalnia kell. Figyelmeztette az okvetlenül bekövetkező nagy kísértésekre és mindennemű megpróbáltatásokra is, amelyekkel meg kell küzdenie. Majd pedig az asztalon álló feszületre mutatott és így szólt:

„Ezt a keresztet, amit álmában látott, — ha egyszer megkeresztelkedett, — nemcsak tisztelnie, hanem viselnie is kell.“ Majd elővevén a Szentírást, felütötte az *Ecclesiasticus* második fejezetét, és e szavakat olvasta föl neki:

Fiam! az Isten szolgálatára járulván, készítsd el lelkedet a kísértésekre. Légy állhatatos az igazságban és félelemben, és alázd meg szívedet és tőrj. Hajtsd füledet és fogadd be az értelmesség ígét, és ne hirtelenkedjél a háborúság idején. Törd el az Isten látogatásait. Ragaszkodjál Istenhez és tőrj, hogy utoljára növekedjék a te életed. Mindent, ami rád bocsáttatik, fogadj el, és megaláztatásodban békével szenvedj. Mert tűzben próbáltatik meg az arany és ezüst, a kedves emberek pedig a megaláztatás kemencéjében. Higgy az Istennek, és fölemel téged. Járj igaz utadon, és bízzál őbenne. Tartsd meg az ő félelmét és öregedjél meg benne. (Eccli. 2, 1-6.)

Ezek az istenes szavak mély benyomást keltettek Alfonzban. A helyett, hogy elcsüggesztették volna, inkább még jobban megerősítették elhatározásában, és mindjárt kezdetben a keresztlényesség legkomolyabb és legerőteljesebb lelkületével telítették. Nem szólt ugyan semmit, de szentmagánya utolsó napján, a szent keresztség nagy napját megelőző estén, arra kérte a szent papot, adná oda neki e nagyjelentőségű szavak másolatát, mert meg akarja őrizni, és elmélkedni rajta élete minden napján.

(Folytatjuk.)

A katonakórház apró följegyzései.

1. Súlyosbeteg századost szállítottak kórházunkba. Előrehaladt cukorbetegsége folytán már el is veszítette eszméletét. A vizsgáló orvos kijelentette, hogy nem élhet soká, mire a nővér azonnal papért küldött. Megkapta a feloldozást és a szentkenetet.

Fiatalfelügyelő felesége, szinte félőrülten a fájdalomtól, kérdezte a nővért, van-e itt kápolna. A nővér fölvezette őt kis kápolnánkba. Ott az oltár előtt leborulva, hangos zokogással könyörgött a szentséges Szűzhöz, hogy segítse meg férjét. Összes ékszerait az oltár lépcsőjére rakva, kissé nyugodtabban távozott.

Amikor másnap meglátogattam a súlyosbeteget és hogyléte felől érdeklődtem, reszkető hangon mondja, hogy jobban van. Könnyek csordultak ki szeméből, amikor hozzátette: „Ő kedves nővér, ez a nap már nem volt nekem szánva!”

Akkor elmondtam neki, mily bizalommal fordult neje a Szűz Anyához, ékszerait áldozatul az oltár lépcsőjén hagyva.

Ettől kezdve napról-napra erősödött a beteg. Egy hét múlva már föl is kelt. Felesége minden reggel ott van a szentmisén. Amikor katonáink fölvehették a Csodás-érmet, nagyon meghatott és egyben szomorú is volt. Ő nem mert odamenni érte, mert református. Kijelentette előttünk, hogy katolikus lesz. És ez nem is oly nehéz dolog, mert egyházilag vannak megesküdve.

2. Egy súlyos beteg ezredesünk nem akarta elfogadni a nővér szolgálatait. Ha csak tehette, kikerülte. Állapota közben mind rosszabbra fordult. Meggyónt, megáldozott, sőt a szentáldozást többször meg is ismételte.

Egyik éjjel az inspekciós nővér mellette volt és megfigyelte a beteg gyengülését. Közben tisztába is kellett volna tennie, de a beteg nagyon ellenkezett. A nővér kérésére végre beleegyezett a szükséges segítség elfogadásába. Amikor készen volt, meghatottságában hangosan így imádkozott: „Mennyei szent Atyám, bocsáss meg nekem, szegény bűnösnek, hogy ennek az

angyali léleknek szolgálatait annyiszor visszautasítottam. Szűz Mária, édesanyám, te is könyörögj értem, hogy megbocsássa Isten, amit e jó lélek ellen elkövettem!” — Majd a nővérhez fordulva, őt is kérlette, hogy ne haragudjék rá. Ily ellágyult és bánatos lelkülettel várta utolsó percét.

3. Egy tizedesünk kérdezte a nővért: „Mondja csak, kedves nővér, ki is volt az a Pilátus, aki Jézus Krisztust halálra ítélte? Úgy szeretek ilyeneket hallgatni. És áhitattal hallgatta a nővér oktatását. Ugyanez a tizedes elmondotta azt is, hogy amióta egy másik nővér megértette vele, hogy káromkodnia nem szabad, hanem hogy türelmellenségében inkább más valamit kiáltson, azóta nem bántotta meg a jó Istent káromkodással, mert ezt egész életére megjegyezte.

4. Egy szegény haldokló katonánk halála napján folytonos hányása miatt nagyon szenvedett. Amikor vigasztaltam, ez a szép feleletet adta: „Nem baj, ha most akármennyit szenvedek, sőt meg is halok; hiszen most már a jó Istennél leszek.” És a szentolvasóját kérte.

Amikor pár nappal előbb fölvette a végső szentségeket, a jelenlevő katonák mind ágya köré térdelve imádkoztak érte. A szentelt gyertyával kezében, épületes áhitattal eltelve, éppen e szavakra adta ki lelkét: „Jézusom, neked élek, Jézusom, neked halok.” A kemény katonák közül sokan sirtak, úgy meghatotta őket a gondolat: „Hiszen már a jó Istennél van!”

5. Főgépészünk, a kórházba jövet, Csodás-érmet kapott tőlünk. Kis leánya egyszer megbetegedett, 40 fokos lázban feküdt. Az orvos nem találta meg a láz okát. Ekkor édesapja saját érmét tette gyermeke nyakába, s a láz attól a perctől kezdve csökkent és el is múlt.

Máskor felesége ment súlyos szemműtéten keresztül. Iszonyú fájdalma volt. De férje rákötötte szemére az érmet, s a fájdalom csakhamar megszűnt.

Amikor a Csodás-érem társulatába való felvételről volt szó, a gépész kijelentette a főtisztelendő úrnak, hogy ő csak az ő érmét kéri vissza. Szorosan kezében tartotta, nehogy valahogy fölcserélődjék, mert úgymond: „Az enyém az igazi Csodás-érem!”

6. Nálunk valóságos diadalünnep a november 27-e. Már az előző délután meggyónnak katonáink. Másnap reggel szinte tolongnak a gyóntatószék körül, akik előző nap nem kerültek sorra.

Ünnepi nagymisének van. Alatta közös szentáldozás, szentmise után pedig az érem fölvétele. Érdekes, hogy az énekesek egymás után eltűntek a harmónium mellől, mert attól féltek, hogy az ének végén már nem jut nekik érem.

Kedves látvány, amikor a kápolnából kimenet, a kék szalagos érem a köpönyegen kívül diszlik rajtuk. Az idén százhetven katona vette föl az érmet, a sok civilt nem is számítva, akik a környékből bejáznak kápolnánkba.

Etienne Keresztelő János

XIV. általános főnök életrajza.

1801 - 1874.

11. A Szeret'et leányai társulatának második alapítója.

Az isteni Gondviselés, aki örök végzéseiben Etienne atyát nem csak a missiótársulat, hanem a Szeretet leányai társulatának is újjáalapítójául rendelte, már jókor érintkezésbe hozta őt a szegények nagylelkű szolgálóival.

Tudjuk, hogy amikor Metz-ben szemináriumát végezte, megbetegedvén, az ő anyai gondozásuk közben fakadt ki hivatásának csírája. Később, súlyos betegen, megint csak ők állították lábra Chantilly-ban. Szentfogadalmait a Vieux-Colombier utcában levő anyaházukban tette le. Nem sokkal ezután, Aladel barátjával együtt, az anyaház rendes gyóntatója és szónoka lett, s a nővérek évi lelkigyakorlatainak nagy részét, úgy Párizsban, mint a vidéken is, ők vezették.

Etienne ebben a sűrű érintkezésben napról-napra jobban megismerte és mindig jobban tisztelte őket. Ennek a

nagyrabeccsülésének megható kifejezését adta már hozzájuk intézett első körlevelében is. Csak egynéhány kifejezését idézzük: „Szívem már régóta társulatuké volt, és most új hivatalom azt még inkább kitágítja, hogy önök iránt való odaadásom teljes legyen... Önök az én örömem és koronám... Az lesz ezentúl boldogságom, ha munkáikban támogathatom, nehézségeikben megvizsgálhatom és arra buzdíthatom önöket, hogy jó *harcot harcoljanak* Isten dicsőségére, s mindenfelé szétáraszzák szent Vince erényeinek és műveinek illatát.”

De már ebben az első körlevelben is, amely ugyan teljes elismeréssel adózik a nővérek jó szellemének, gyengéd célzásokat tesz egyes szabálypontokra vonatkozólag, amelyek már régtől fogva feledésbe mentek. Kijelenti, hogy azok gyakorlatba hozatalát tőle telhetőleg szorgalmazni fogja.

Céljának elérésére legelső eszközü az tartotta, hogy a Szeretet minden egyes leányának megadják a lehetőséget, hogy évenként nyolcnapos szentmagányt végezhesen. De e szándéka megvalósításában missióspapjainak is hűségesen közre kellett működniük. Azért 1844 május 26-án kelt körlevelében jóindulatukra apellál. Szabályaikra is hivatkozik, amelyek értelmében a missiótársulat egyik feladata a Szeretet leányai társulatának vezetése.

Szent Vince gondolatait idézi, amelyek szerint: „A jó Isten az ő műveit ugyanazon eszközökkel tartja fenn, mint amelyekkel létrehozta. A Szeretet leányai társulatának a mi kongregációnk adott létet, neki kell tehát azt fenntartania és arra segíteni, hogy Istennek reá vonatkozó szándékait megvalósíthassa.” — „Jöhetnek oly idők, — teszi hozzá, — hogy a kettős Családot az isteni Gondviselés szorosán egymásra utalja. Akkor a Szeretet leányainak társulata, mint mindig, a miénkből meríti életemét, a mi kongregációnk pedig majd csak az ő műveiknek védelmében fejtheti ki működését.”

Hogy kedvet és buzgóságot ébresszen bennük e szép munkakör iránt, elmondja, mennyi áldást teremhet igye-

ketük az egész kontinensen, sőt úgyszólván, az egész világon szétszóró nővérek önfeláldozó munkásságában, akiknek intézetei megannyi áldást hozó forrásai a szeretetnek. Mily vígasztalás lehet rájuk nézve, hogy oktatásaikkal és buzdításaikkal fenntarthatják az irgalomnak ez értékes forrásait és hevíthetik "azt az égi lángot, amely csak azért lobog, hogy életerejét és melegét az emberiség minden nyomorával és gyengeségével közölhesse.

S miután felbuzdította övéit, hogy fenntartás nélkül a Szeretet-leányainak lelki gondozására szenteljék erőiket, bölcs irányelveket szab elájuk és megkívánja, hogy a nővérekkel való érintkezésükben mindenkor ezekhez igazodjanak.

Ezzel kapcsolatban a nővérek évi szentgyakorlatait az egész vonalon meg is szervezte és elrendelte, hogy a szolgáló-nővérek (házfőnöknők) számára minden évben külön lelkigyakorlat tartassék, hogy így előjárói hivataluknak megfelelő oktatásokban és utasításokban részesülhessenek.

Sok nehézséggel járt ennek első keresztülvitele. De Etienne atya nem tágított, s 1844 május 1-én végre megkezdődhetett a szolgáló-nővérek első szentgyakorlata a párizsi anyaházban. Etienne atya szíve édes örömmel és hálával telt el, mert az összejött szolgáló-nővérek nagy száma minden reményét felülhaladta.

„Elképzelhetik, nővéreim, — írja egyik körlevelében, — mennyire meghatótt, mikor ezeket a tiszteletreméltó nővéreket magam előtt láttam. Hiszen nem is annyira a rájuk ruházott hivatal, mint még inkább az Isten és a szegények szolgálatában eltöltött hosszú évek teszik őket oly tiszteletre méltókká! És mindamellett a legbuzgóbb szeminárium nővér pontosságával végzik a szentmagány minden gyakorlatát, és a gyermek tanulékonyágával hallgatják a hozzájuk intézett intelmeket. Az az egyszerűség, amellyel kételyeiket és nehézségeiket főnökeik elé tárják és az az őszinte alázat, amellyel az imaisméltást vég-

zik, ahhoz hasonlítható, amit szent Vince is annyira megcsodált első nővéreinkben...”

Etienne atya azonban nem állt meg az elébe tárt épületes látvány csodálatánál. A szolgáló-nővéreknek már ezt az első összejövételét is arra használta föl, hogy azokat a restaurálási terveket, amelyeket, szép csendben, már megválasztása napjától kezdve készíttetett, megvalósítsa. S ezek a tervek természetesen a társulat eredeti szabályainak és jámbor hagyományainak teljes visszaállítására irányultak.

Kölonbeszélgetései az egyes szolgáló-nővérekkel még inkább megerősítették elhatározásában. Fentemlített, 1844 augusztus 4-ről kelt hatalmas körlevelében tehát részletesen fejtegeti mind ama szabálypontok és szokások rendezését, amelyek az átélt forradalmi zavarok idején részben feledésbe mentek, részben pedig módosításokat szenvedtek.

Miután ezt a körlevelet egész terjedelmében közli az *Etienne Keresztelő János általános főnök Körlevelei és Konferenciái* című könyvecske, e helyütt éppen csak megemlítjük, miféle reformokat hozott be a Szeretet-leányainak társulatába, mindjárt kormányzása kezdetén.

1. A nővérek gyóntatóját mindig az általános főnök vagy a tartományi igazgató jelölje ki, úgyszintén azt a missióspapot is, aki évi szentgyakorlataikat vezesse.

2. Kápolnáikban bárki csak az illető plebános engedélyével misézhet.

3. A nővérek gyónásaikat csak meghatározott helyen és csakis szabályszerű gyóntatószékben végezhetik.

4. Olvasmányul csak a *Szokások Könyvé*-ben meghatározott jámbor könyveket és vallásos folyóiratokat használhatják.

5. A *Szokások könyvé*-ben meghatározott ünnepeket kivéve, az étkezés egész ideje alatt olvasniok kell.

Etienne atya megkívánja továbbá a szabály-előírta hallgatás és lelki összeszedeltség pontos megtartását, szabályozza a nővértársaknak felettes-főnökeikkel való telje-

sen szabad levélbeli érintkezését és a szolgáló-nővérektől évenként kétszer-háromszor beszámoló értesítéseket kíván.

Hosszasan tárgyal azután a Szeretet leányainak egyik elengedhetetlenül szükséges erényéről: az egyszerűségről, mert szent hivatásuk megkülönböztető jellege az. Ékes szólásával behatóan buzdítja a nővéreket, hogy egyszerűek legyenek: 1. szándékaikban és viselkedésükben, 2. hivatási munkáik végzésében, 3. a közös élet szokásaiban.

Megkívánja, hogy rokonaikkal csak azt az érintkezést tartsák fenn, amit a köteles illendőség elvár. Tehát egyes, rendkívül fontos eseteket leszámítva, sohase látogassák meg őket és kerüljenek velük minden fölösleges levelezést. A világi egyénnel is kerüljenek minden szükségtelen érintkezést.

Végül az őt annyira jellemző atyai szeretetének egész hevével buzdítja leányait az égiek után való szüntelen törekvésre. Eszközül erre az elmékedést és a buzgó készülettel való gyakori áldozást ajánlja, és úgy a közös életben, mint a hivatásbeli művek gyakorlásánál is elkerülhetetlenül jelentkező nehézségek és szenvedések türelmes, sőt örömmel való elviselését.

Ily módon, egy csapásra, minden téren megindult a restauráció nagy munkája, mert a nővérek megértették a válllatve igyekeztek megvalósítani atyjuk fennkölt szándékait. Valamennyi közül az anyaház nővérei voltak azok, akik elsőnek állították vissza az elhanyagolt eredeti szabályokat és szokásokat. Az anyaház példáját követték csakhamar a legközelebbi társházak, ezeket a többiek, míg végre a legtávolabb fekvő nővérházakban is teljes rend és szabályszerűség honolt.

Meg kell még említenünk, hogy az isteni Gondviselés Etienne atya mellé hozzá méltó segitőtársat rendelt Mazin (Mazen) generális anyja személyében. Izz a kiváló lélek oly tökéletesen osztotta Etienne atya nézeteit és elveit, hogy úgy látszott, mint ha egy sugallatra, egy akarral cselekednének és irányítanák a szíveket. Mintha

csak szent Vince és boldog Lujza együttes buzgósága támadt volna új életre! A nővérek őket látták e kiváló főnökökben és boldogan követték még megsejtett kívánságaikat is.

De még tovább is ment az isteni Condiselés, hogy hűfiát, aki magát és törekvéseit egészen karjaiba vetette, még biztosabban célhoz juttassa.

A Szeretet leányai társulatának igazgatója, ft. Grappin úr, hirtelen meghalt, alig egy évre Mazin anyja megválasztása után. Hivatalbeli utóda ft. Aladel úr lett. Amikor Etienne atya körlevelében tudtára adta ezt a nővéreknek, nem rejthette el bensőséges örömét. „Hála a jó Istennek és szent Vincének, — írja, — az ő szívük szerinti embert nem kellett sokáig keresnem. Itt volt az oldalamon, és már régtől fogva bírja teljes bizalmamat és szeretetemet...” Majd végigpillantva közösen megfutott pályájukon, így folytatja: „A jó Isten bizonyára azért vezetett bennünket ily egyforma utakon, hogy mindkettőnket társulatuk egységében egyesítsen...”

A nővérek öröme e választás fölött nagy és általános volt. Úgy érezték, most már valósággal a társulat újjászületésének korát élik. A szent Alapító és buzgó Segitőtársa mellett ott van most már a hűséges Portail úr is, amint az alázatos Aladel urat maguk között nevezni szerették.

(Folytatjuk.)

Kérdések — Feleletek.

1. Elmehetnek-e a nővérek más nővérházakban rendezett film-avagy színelőadásokra, ha meghívják őket és esti kilenc órára hazakerülhetnek? És ha más szerzetesnők zárdáiba hívják meg őket hasonló célból, elfogadhatják-e a meghívást?

Mind a kettőt megtehetik egyes alkalmakkor, de általánosságban jobb, ha otthon maradnak.

Ha saját házukban tartanak ilyféle előadást, már úgy illik,

hogy a nővérek is megtekintsék. És ha valami komolyabb ok: a szeretet, szívélyesség, a hála vagy akár az illem úgy kívánja, hogy más nővér- vagy szerzetesházba is elmenjenek ily előadásokra, legyen. De pusztán csak szórakozás céljából, nem egészen illik hozzájuk.

A gyermekek neveléséhez bizonyos szórakozások, ünnepek, séták, kirándulások szinte hozzátartoznak. És a velük foglalkozó nővérek mindezzel szintén foglalkoznak, de nem a saját kielégítésük, hanem a gyermekek java végett. Éppenúgy elvezethetik őket más nővér- vagy szerzetesházba is ily előadásokra. A gyermekekkel és gyermekekért sok mindent megtehet a nővér. De csakis miattuk tegye, nem pedig sajátmaga mulatgatására.

A szent fogadalmak letétele aklamával megújították kereszt-ségi fogadalmukat. Nos, ekkor lemondottak az *ördög pompájáról*, azaz, a világ szórakozásairól is. Mert önök *nem a világból valók*, — mondotta az Üdvözítő. Nem kell tehát visszatérniök ahhoz, amit elhagytak.

Minden Istennek szentelt életet bizonyos fokú szigorúság jellemez. Az első fok pedig abban áll, hogy amennyire lehet, tartózkodjék az ember a még oly ártatlan, világi szórakozásoktól is.

Egy szóval, mindig résztvehetnek az ily előadásokon, ha a szórakozáson kívül komolyabb ok is fennforog, de sohasem a puszta szórakozás céljából.

Szünóra.

Az első osztályban.

„Miből lesz a felhő?” — Egyik leányka büszkén kivágja: „A felhő a vonat füstjéből lesz.”

Hittanórán.

Mózes történetét feleli egyik harmadosztályos kis leány: „Mit gondolt az Úr a csipkebokorból Mózesnek?” — „Vesd le saruidat, és gyere ide mesztálláb” — volt a határozott válasz.

Ki érti ezt?

Reggeli gyülekezés alatt az óvodában Vili mohón eszi a tízórait. Gondoltam, bizonyosan nem evett, azért megkérdeztem: „Mit reggeliztél, Vili?” — „Ebédet.” — „S mi volt az ebéd?” — „Hát, vacsora.”

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince Szeretet-leányai számára.

15. ÉVFOLYAM.

1929.

5. SZÁM

TARTALOM: Jubiláljunk, örvendezzünk. — A nővérházak családi tűzhe-lye. Világosság melegség. — Királyhűség. — Gyermekeknél. A tekintély megszerzése és fenntartása. — Ratisbonne Alfonz. Alfonz megkereszteltetése. Mária-Alfonz a Jézustársaságába lép. — A jelenés színhelyének kibővítése. — Ministrálás. — Etienne Ker. János. 12. A Szeretet-egyesületek újraélesztése. 13. A Máriagyermek társ. keletkezése. — Kérdések-Feleletek. A szolgáló-nővér névnapja. — Üzenetek. — Szünóra.

Jubiláljunk, örvendezzünk!

(Ft. Verdier atyának 1929 március hó 1-én kelt körlevele.)

A jelen, 1929. év jubileumi év.

Tényleg, XI. Pius pápa öszentsége rendkívüli jubileumot engedélyezett minden keresztény hívőnek, 1929 jan 6-ról kelt enciklikájával. Ez a jubileum folyó év decem ber 31-éig tart.

Amint már említettem, rendkívüli jubileum, és különbözik a rendes, „szent év”-nek nevezett jubileumtól. Kezdetben csak minden századik év volt rendes, jubileumi év. Az első ünnepélyes jubileumot VIII. Bonifác pápa engedélyezte 1300-ban, és a történetírók az akkor Rómába jött zarándokok számát több százezerre becsülték. A következőt már 50 év múlva, 1350-ben tartatta meg VI. Kelemen pápa, II. Pál pápa pedig 1475-ben elrendelte, hogy minden 25. szent év legyen, és pedig karácsonytól karácsonyig bezárólag.